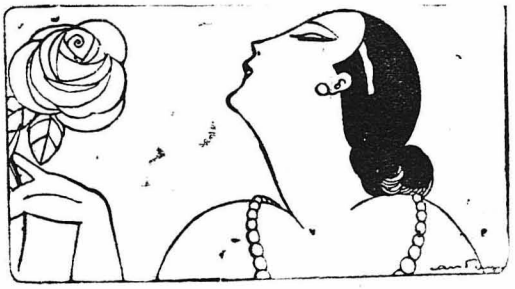

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ

Σὲ μιὰ λουτρόπολι : Ὁ σύζυγος πολυμπάει στὴν θάλασσα ἐνῶ ἡ σύζυγός του κάθεται στὴν ἀμμουδιὰ διαβάζοντας ἕναν ὁδηγὸ κολυμβητικῆς.

Ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ σύζυγος ποὺ δὲν ξέρει καθόλου κολύμπι, παρασέρεται ἀπὸ τὸ κῦμα καὶ κινδυνεύει νὰ πνιγῆ.

Σηκώνει λοιπὸν τὰ χέρια ψηλὰ καὶ κραυγάζει :

— Βοήθεια !...Πνίγομαι !...Σῶσε με !...Πνίγομαι !...

Ἡ σύζυγός του ἀπ' τὴν ἀμμουδιὰ τοῦ φωνάζει τότε :

— Στάσου, Γιῶργο, μὴν φωνάζεις. Πάψε μιὰ στιγμὴ νὰ...σοῦ διαβάσω τί λέει σχετικῶς ὁ ὁδηγὸς τῆς κολυμβητικῆς ! ..

***

Ἡ νουνὰ ἤθελε νὰ κάνη ὦρο στὴ βαφτισιμιά της. τὴν μικρὴ Λόλα καὶ τῆς ἔπρεπε τὰ μέτρα γιὰ νὰ τῆς φτιάση ἕνα φόρεμα. Ἄργησε ὅμως τρεῖς-τέσσερες μῆνες καὶ ἡ Λόλα ποὺ εἶνε ὡράϊα ἐτῶν, δηλαδὴ στὴν ἡλικία ποὺ τὰ κορίτσια μεγαλώνουν γρήγορα, ἔχει ψηλώσει πολὺ καὶ τὸ φόρεμα ἐκεῖνο δὲν τῆς κάνει.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἡ νουνὰ πηγαίνει ἐπίσκεψη στὸ σπίτι τῆς Λόλας καὶ βλέποντάς την νὰ μὴ φοράη τὸ φόρεμα ποὺ τῆς δώρησε τὴν ρωτάει :

— Γιατὶ Λόλα δὲν φορᾶς τὸ φόρεμα ποὺ σοῦ χάρισα ;

— Γιατὶ ἡ μαμᾶ λέει πὼς ψήλωσα καὶ τὸ φόρεμα εἶνε πολὺ ποντό.

— Καὶ τί τὄκανες ;

— Τὸ φοράει... ἡ μαμᾶ ὅταν βγαίνει ἔξω !...

***

Κάποιος πάνει παρατηρήσεις σ' ἕναν φίλο του τρομερὸν μπεκρῆ.

— Μὰ δὲν μοῦ λές ; τὸν ρωτάει, γιὰ ἐξήγησέ μου, γιατὶ πίνεις τόσο πολύ.

— Γιὰ νὰ πνίγω μέσ' στὸ κρασὶ τὶς θλιβερές μου σκέψεις.

— Μπᾶ. Καὶ κατορθώνεις νὰ τὶς πνίγεις ;

— Ὄχι, γιατί...ἔμαθαν πειὰ νὰ κολυμπᾶνε !...

πατῆρας του. Γινότανε ἀγνώριστος.

Ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο τὸν πατέρα καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς ἀγαπημένης του, συνωμότας ἐπίσης, ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ κατακτήση τὴν κορδιά της. Καὶ τὴν κατέκτησε. Ἡ ὡραία Μόννα ντὲλ Πάρο, ὅπως λεγότανε ἡ νέα, τὸν ἀγάπησε παράφορα, μὲ τὴ φλόγα ἐκείνη ποὺ συναντᾶ κανεὶς μονάχα στὶς παρθένες τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε γίνει πειὰ ἕνας παραλυμένος καὶ διεφθαρμένος τύραννος. Εἶδε τὴ νέα καὶ τὴν ἐπόθησε. Καί, ὅπως πάντα, ἐμπιστεύθηκε τὸ βδελυρό του πόθο στὸ Λορέντζο.

Τί συνέβη τότε μέσα στὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ ψυχή ; Ὁ Λορέντζο ἐπῆγε καὶ βρῆκε τὴν κόρη ποὺ τὸν ἀγαποῦσε. Ἦταν κατάχλωμος καὶ ἡ νέα ἐπάθησε δίπλα του, τὸν ἐχάϊδευε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς πῆ τί τοῦ εἶχε συμβῆ. Ὁ Λορέντζο ἄρχισε νὰ κλαίη τότε σὰ μωρὸ παιδὶ καὶ τὰ δάκρυά του ἔσμιγαν μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀγαπημένης του. Ἔμειναν ἔτσι ὥρα πολλή, ὡς ποὺ στὸ τέλος ἐκεῖνος ἐσηκώθηκε, ἐνῶ στὰ μάτια του ἀστραφτε μιὰ διαβολικὴ λάμψη.

Ἡ Μόννα τὸν ἐφοβήθηκε ἔτσι ὅπως τὸν ἔβλεπε τὴν ὥρα ἐκείνη.

— Πᾶμε ! τῆς εἶπε ἐκεῖνος ξηρά, μὲ παραλλαγμένη φωνή.

Ἡ νέα τὸν ἀπολούθησε ὑπάκουη. Τὴν ἀνέβασε σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τὴν ὡδήγησε ὁλόϊσια στὸ παλάτι. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπερίμενε. Ὁ Λορέντζο ἐσήκωσε τὸ παραπέτασμα καὶ ἔσπρωξε μέσα, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ παραλυμένου βασιλιᾶ τὴν κόρη ποὺ ἀγαποῦσε !...

. . . . . .

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ὁ Λορέντζο ἐμίσησε τὸν Ἀλέξανδρο, ὅπως εἶχε μισήσει καὶ τὸν Πάπα ποὺ τὸν εἶχε προστατεύσει. Καὶ τὸν ἐδολοφόνησε !

Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκαν καὶ τὸν ἴδιο νεκρὸ στὸ κατῶφλι τοῦ παρεκκλησιοῦ ὅπου θὰ μετέφεραν τὸν νεκρὸ τοῦ βασιλέως τῆς Φλωρεντίας. Εἶχε αὐτοκτονήσει !...

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΝΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τί θὰ κῆ δημοσιογραφικὴ εὐσυνειδησία. Ἡ ἀπαιτητικὴ φίλη. «Θ' αὐτοκτονήσω !..» Μεταξὺ ἔρωτος καὶ ἐπαγγελματικοῦ καθήκοντος. Ὁ ἐπαρχιώτης βοηθὸς ποὺ ἀργεῖ νὰ γυρίση. Ἐπὶ τέλους !.. Ποῦ ἦταν. Ἡ λύσις τοῦ... δράματος.

Ἀπὸ τ' ἀπομνημονεύματα γνωστοῦ ρεπόρτερ, ποὺ κυκλοφόρησαν τελευταίως, πέρνουμε τὸ κάτωθι χαριτωμένο ἀνέκδοτο :

«Ὅτι ἤμουν πολὺ καλὸς ρέπορτερ καὶ πιστὸς στὸ καθῆκον μου, γράφει σ' ἕνα μέρος τοῦ βιβλίου του ὁ Παρισινὸς δημοσιογράφος, δὲν θὰ μπορέση κανεὶς νὰ μοῦ τὸ ἀμφισβητήση ἔταν διαβάση τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη στὰ πρῶτα χρόνια τῆς καριέρας μου.

Εἶχα τότε μιὰ φιλενάδα, ποὺ μ' ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγαποῦσα ὑπερβολικὰ καὶ ποῦθελε νὰ βρίσκωμαι μαζύ της διαρκῶς τὶς νύχτες, νὰ μὴ χωρίζουμε ποτέ.

Ἐγώ, φυσικά, λόγῳ τῆς δουλειᾶς μου, μόνο τὶς πρωϊνὲς ὧρες πήγαινα νὰ τὴν βρῶ. Μιὰ μέρα, λοιπόν, μοῦ ἔστειλε τὸ ἑξῆς τελεσίγραφο : «*Ἂν δὲν ρθῆς στὸ δωμάτιό μου στὲ 11 τὸ βράδυ, θ' αὐτοκτονήσω !...*» Τὸ σημείωμά της μὲ κατετάραξε. Ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ πραγματοποιοῦσε τὴν ἀπειλή της, γιατ' ἤξερα τί πεισματόρα κι' ἐκδικητικὴ ποῦ ἦταν.

Πῶς ὅμως νὰ φύγω ἀπὸ τὴ δουλειά μου τόσο νωρὶς ἀφοῦ ἡ πραγματικὴ ἐργασία ἑνὸς καλοῦ ρέπορτερ ἀρχίζει μόνο μετὰ τὶς 11 τὸ βράδυ ;

— Τί νὰ κάμω ; Ἄς σκοτωθῆ ἐπὶ τέλους ἡ τρελλή ! προσπαντὸς τὸ καθῆκον ! εἶπα μέσα μου.

Ὅταν ἡ ὥρα ἔφτασε 10, φώναξα τὸ βοηθό μου, ἕνα ἔξυπνο καὶ δραστήριο ἐπαρχιωτόπουλο ποῦ μάθαινε κοντά μου νὰ κάνη ρεπορτάζ καὶ τοῦ εἶπα δίνοντάς του τὴ διεύθυνση τῆς φίλης μου :

— Τοιμάσου νὰ πᾶς γρήγορα στὴν ὁδὸν αὐτή, χωρὶς νὰ χάσης οὔτε δευτερόλεπτο. Ἐκεῖ θ' αὐτοκτονήση μιὰ νέα γιὰ ἐρωτικοὺς λόγους. Πρέπει νὰ βρεθῆς ἐπὶ τόπου, νὰ μαζέψης ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ τραγικοῦ γεγονότος καὶ νὰ γυρίσης ἐγκαίρως πίσω νὰ μοῦ φέρης ὅλα τὰ σχετικὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ γράψω...

Δὲν ἤθελα νὰ ἐγκαταλείψω τὴ δουλειά μου. Καὶ ἄφνα τὴ φίλη μου νὰ πεθάνη. Μιὰ ὅμως ποὺ μοιραίως τὸ δράμα θὰ γινόταν ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ ἀποφεληθῶ τῆς τραγικῆς εὐκαιρίας καὶ νὰ πάχω πρῶτος ὅλες τὶς σχετικὲς λεπτομέρειες.

Ὁ βοηθός μου ἔφυγε τρέχοντας.

Ἐγώ, ὁφοῦ ἔκαμα τὴν ἄλλη μου ἐργασία, ἑτοίμασα τὸν πρόλογο τῆς... *ἐπικειμένης* αὐτοκτονίας καὶ κάθισα καὶ τὸν περίμενα νὰ μοῦ φέρη τὴν εἴδησι πλήρη γιὰ νὰ τοιμάσω τὸ κομμάτι μου. Εἶχα μάλιστα γράψει καὶ τοὺς ἀνάλογους χτυπητοὺς τίτλους :

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΝΕΑΝΙΔΟΣ
ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ Κ.Λ.Π· Κ.Λ.Π·

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε κι' ὁ βοηθός μου δὲν ἐρχόταν. Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα κι' ὁ μικρός μου ρέπορτερ ἀπόμη νὰ φανῆ.

Ἔτσι ἡ ἐφημερίδα ἔπεσε στὸ πιεστήριο χωρὶς νὰ ἔχω τὴν εἴδησι τῆς αὐτοκτονίας τῆς φιλενάδας μου !

— Ποῦ διάβολο πῆγε καὶ χάθηκε αὐτὸς ὁ ἄθλιος ! διερωτόμουν.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶδα εὐτυχῶς, ὅτι καμμιὰ ἐφημερίδα δὲν ἔγραψε τίποτε γιὰ τὴν αὐτοκτονία τῆς φίλης μου.

Ὅταν, ἐπὶ τέλους ἤρθε ὁ βοηθός μου στὸ γραφεῖο, χύμηξα ἐπάνω του σὰν λυσσασμένος :

— Ποῦ ἤσουνα ψές ; οὐρλιαξα Γιατὶ δὲν ἔφερες τὴν εἴδησι τῆς αὐτοκτονίας, γιὰ τὴν ὁποία σ' ἔστειλα ;

Ὁ βοηθός μου πρόλαβε τὸν καταρράκτη τῶν ἐκπλήξεών μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἡ δεσποινὶς δὲν αὐτοκτόνησε στὶς 11 τὸ βράδυ.

— Αὐτοκτόνησε μήπως ἀργότερα ;

— Οὔτε !

— Λοιπὸν θ' αὐτοκτόνησε σήμερα τὸ πρωΐ ;

—Οὔτε, γιατί...ξέρετε,μοῦ ἐξήγησε ὁ ἀναιδέστατος, σήμερα τὸ πρωΐ δὲν κράφτανε πειὰ ν' αὐτοκτονήση... Ξυπνήσαμε, βλέπετε, κ' οἱ δύο μας λιγάκι ἀργά...

Ἐννόησα. Πῆγε ὁ φιλαράκος στὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦδωσα, βρῆκε τὴ φιλενάδα μου, εἶδε πόσο συμπαθητικὴ ἦταν καὶ γιὰ λόγους ...φιλανθρωπίας, ξενύχτησε κοντά της, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση καὶ νὰ τὴν ἐμποδίση ἀπὸ τὸ ἀποκεκαμένο διάβημά της...

Καὶ τὴν παρηγόρησε, ὁ ἄθλιος !»